

φλόγα

φλόγα, η, ουσ. [<μσν. φλόγα <αρχ. φλόξ], η φλόγα. **1.** η θερμή, η ορμή: «υποστήριξε με τέτοια φλόγα τα επιχειρήματά του, που έκανε σ' όλους μας εντύπωση». **2.** ερωτική θερμή, ερωτικός πόθος: «έχει τέτοια φλόγα γι' αυτή τη γυναίκα, που αν δεν την κάνει δικιά του θα τρελαθεί».

- βγάζει φλόγες απ' το στόμα του, είναι πάρα πολύ θυμωμένος, είναι εξοργισμένος: «κάθε φορά που βλέπει να λείπουν εργάτες του, βγάζει φλόγες απ' το στόμα του». (Λαϊκό τραγούδι: η Ελένη η ζωντοχήρα ντέρτι έχει η κακομοίρα: έναν γέρο άντρα έχει κι η καημένη δεν αντέχει· κάθε μέρα αναστενάζει, **απ' το στόμα φλόγες βγάζει**· χήρα είμαι, δεν ταιριάζει γέρος να με αγκαλιάζει). Αναφορά στους μυθικούς δράκους που, όταν ένιωθαν θυμό ή απειλή, έβγαζαν φλόγες απ' το στόμα τους για να επιτεθούν ή για να αμυνθούν·

- σβήνω τη φλόγα, καταπραύνω την ερωτική θερμή, το ερωτικό πάθος μου: «μόνο αν την κάνω δικιά μου, θα σβήσω τη φλόγα που έχω γι' αυτή τη γυναίκα». (Λαϊκό τραγούδι: σβήσε τη **φλόγα** για σένα που έχω, θα πεθάνω δεν αντέχω).

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας